

СВЯТИЙ ВОЛОДИМИР

До 70-річчя кафедри історії журналістики

До 75-річчя університетської журналістської освіти в Україні

До 25-річчя літературно-художнього альманаху «Святий Володимир»

Література і традиція

«Святий Володимир» – літературно-художній альманах студентів Інституту журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Робота над альманахом розпочалась наприкінці 90-их років, тому «Святий Володимир» має велику історію та зібрав і продовжує об'єднувати велику кількість талановитих авторів і творчих особистостей.

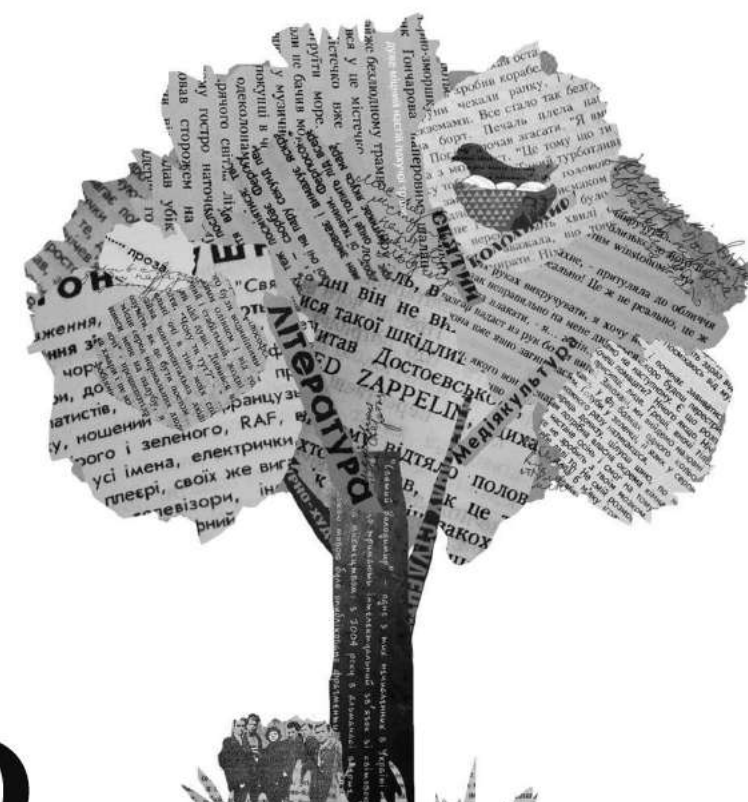
С В Я Т И Й ВОЛОДИМИР

№21–22, 2016–2017 рр.

СВЯТИЙ ВОЛОДИМИР

№ 23-25, 2018-2022 рр.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка
Інститут журналістики

ПОЛІФОНІЯ

ІСТОРІЯ

Літературно-художній альманах «Святий Володимир» було створено з ініціативи журналіста, письменника **Миколи Сороки**, на той час викладача кафедри періодичної преси Інституту журналістики. Ідея виникла у 1997 р., а в кінці грудня 1998 р. альманах був зареєстрований у Міністерстві юстиції, і так почалася історія студентського видання.

Микола Сорока (1935-2017) – журналіст, науковець, письменник, поет. Директор видавничо-поліграфічного центру «Київський Університет» та доцент кафедри журналістської майстерності та редакційно-видавничої справи

ІСТОРІЯ

Стрімкого розвитку альманах набув у 2003-2007 роках, коли головним редактором став професор кафедри історії журналістики, письменник і перекладач **Іван Петрович Мегела**. Завдяки зусиллям редактора і талановитих студентів (неодмінного секретаря Романа Горбика, редактора Катерини Бойко, дизайнера Антона Кушніра) журнал вийшов за межі Інституту і став відомим серед інтелектуальної молоді Києва і великих університетських міст, зокрема Харкова і Львова.

Іван Мегела – літературознавець, письменник, перекладач, критик. Доктор філологічних наук, професор кафедри зарубіжної літератури Інституту філології

ВІДОМІ АВТОРИ

Катерина Бабкіна

Марися Нікітюк

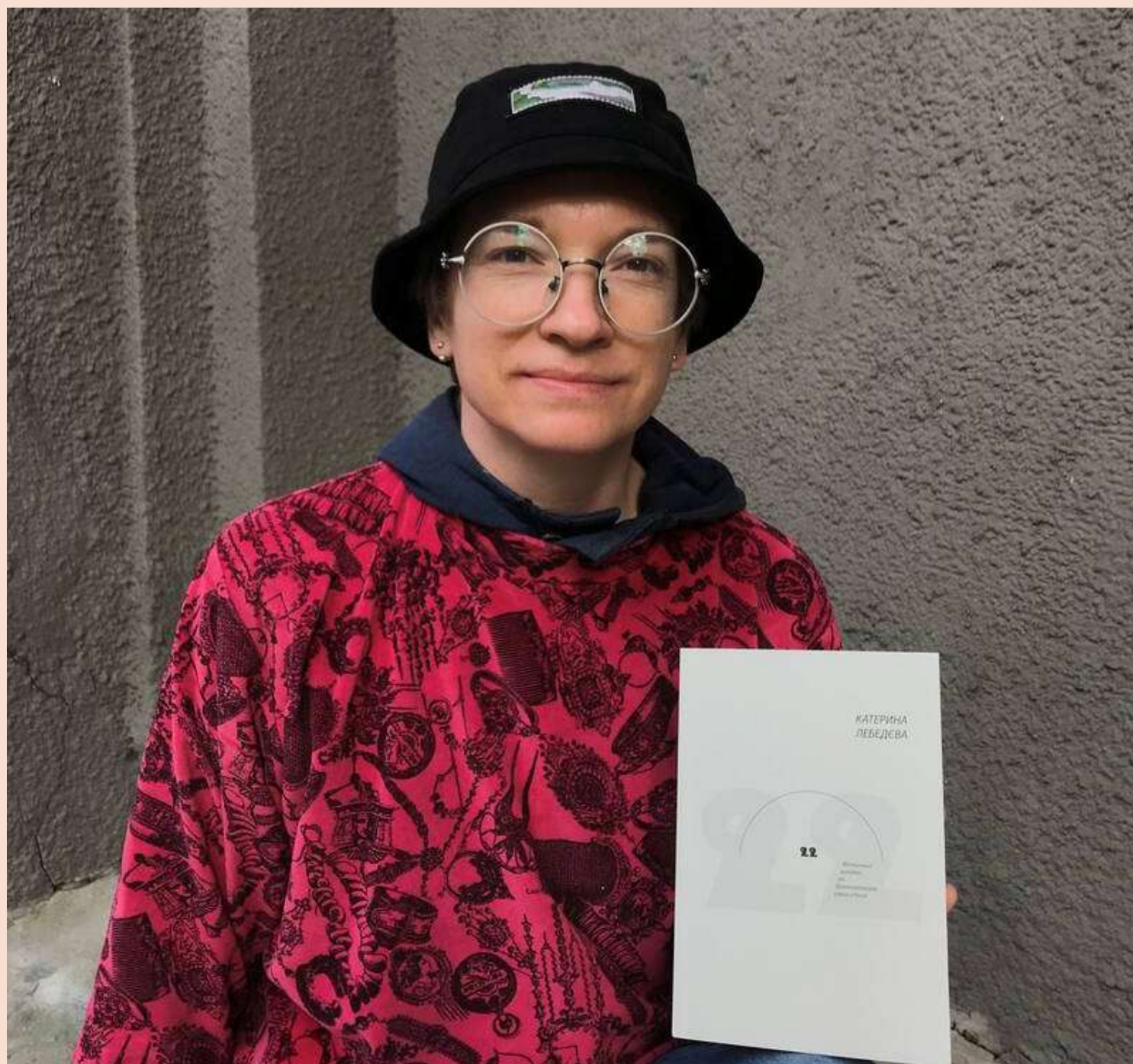

Артем Захарченко

ВІДОМІ АВТОРИ

Анна Багряна

Катерина Лебедєва

Антон Кушнір

ВІДОМІ АВТОРИ

«Золоту» історію альманаху продовжать викладач кафедри історії журналістики, зараз – відомий письменник-фантаст, перекладач **Володимир Арєнєв** (Пузій), а також аспірант кафедри, зараз – постдок в університеті Умео у Швеції, перекладач, письменник, сценарист **Роман Горбик**.

Володимир Арєнєв

Роман Горбик

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ АЛЬМАНАХ

Власне, з 2003 року і до сьогодні виданням опікується кафедра історії журналістики. З 2015 р. альманах створюється зусиллями студентів тематичної спеціалізації «Мистецька журналістика».

За цей час наша географія трохи розширилася: за допомоги Наталі Миколаївни Сидоренко і викладачів дружніх кафедр журналістики до колективу авторів приєдналися студенти та викладачі Сумського державного університету, Східноєвропейського (зараз Волинського) національного університету імені Лесі Українки, Класичного приватного університету (м.Запоріжжя), Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка.

AD ASTRA!

Це останній опублікований номер журналу, назва якого в українському перекладі звучить як «До зірок!». Ювілейний випуск присвячений 25-річчю журналу, 75-річчю університетської журналістської освіти в Україні, а також 70-річчю кафедри історії журналістики, і виданий вже під час повномасштабного вторгнення Росії в Україну.

**СВЯТИЙ
ВОЛОДИМИР**
№ 23-25, 2018-2022 pp.

AD ASTRA!

До 25-річчя альманаху «Святий Володимир»
До 75-річчя університетської журналістської освіти в Україні
До 70-річчя кафедри історії журналістики

Ad astra! («До зірок!») є невинпадковою назвою, адже перша частина випуску журналу складається з інтерв'ю з авторами і колишніми студентами Інституту журналістики, які тепер є справжніми зірками в літературі, журналістиці, рекламі, піарі, кіно. Кілька років студенти тематичної спеціалізації «Мистецька журналістика» збирали матеріали до ювілейного номера, розшукували колишніх головних редакторів, членів редколегій, авторів, ілюстраторів, дизайнерів альманаху, записували з ними інтерв'ю, робили візитівки, підготували кілька портретів, підбирали тексти зі старих номерів журналу й сучасних текстів авторів.

{ІНТЕРВ'Ю} • ІВАН МЕГЕЛА

AD ASTRA!

ІВАН
МЕГЕЛА

Іван Петрович свого часу був головним редактором літературно-художнього альманаху «Святий Володимир» (2002-2008) та газети «Студентська координата» (2004-2008) Інституту журналістики.

Посади науковця можна перераховувати декілька годин поспіль: він працював гостьовим професором у Віденському університеті, у тому ж місті захистив дисертацію; викладав курси історії української літератури та культури, вів практикум художнього перекладу з німецької на українську та з української на німецьку; був завідувачем кафедри філології в Інституті театрального мистецтва імені Карпенка-Карого; пропрацював 10 років в Інституті журналістики.

Попри доволі поважний вік, Іван Мегела дотримується дуже сучасних поглядів на таку актуальну тему, як важливість друкованих книжок у наші дні: «Література — це не щось написане або надруковане. Це син-

ється процес спілкування, діалог. Це спонукає людину мислити, думати. Інтермедіальні ж засоби дають готову картинку».

Про молодіжний альманах «Святий Володимир», який цього року відзначатиме своє двадцятиріччя, каже, що із самого початку кожен випуск мав своє творче обличчя, напрям, що допомогло свого часу організувати «зубасту», «іронічну» та все-таки творчу молодь. Також із неабияким теплом він згадує традиційну «Журналістську весну» наприкінці травня.

Аріна Панасюк

«ЖУРНАЛ БУВ ЗУБАСТИЙ, А ЦЕ ЩО? ЖУРНАЛІСТИКА!»

Про відродження. В Інституті журналістики я тоді був новим викладачем. І хтось жартома сказав: «Якщо Іван Петрович зробить нам журнал, то в нас працюватиме». Мені дали на допомогу кількох викладачів і завдання — зробити пристойний альманах. Його попередник переживав не найкращі часи: був таким традиційним, з офіційною інформацією, писав про культурне життя, — не творчим. З такою трафаретною обкладинкою з Червоним корпусом. Такі журнали мають Інститут філології, Інститут міжнародних відносин. Я бачив цей досвід і хотів з нашого зробити ексклюзив.

До речі, про назву — вона сама прийшла. Попередня редакція думала: це історія. Була ідея змінити назву, коли стали друкувати свої матеріали — сучасні, дражливі — а до чого тут «Старий... [обмовка] ... Святий Володимир»? Але дати іншу назву означало піти у вільне плавання, а це все ж таки університетський альманах.

Про команду. На перших порах було дуже складно, насамперед у тому, з ким по-робити. Я ж не знав їх, студентів, з воми різні — як зі-

{ІНТЕРВ'Ю} • ІВАН МЕГЕЛА

AD ASTRA!

ми вже кілька номерів зробили, стали на ноги, були досить відомими, то вже пішло «дай-дай-дай». Він розходився, він мав тираж і 500, і аж під 1000 екземплярів — на наш час фантастично для студентського журналу!

Відгуки «Літературної України» — це було дуже зворушливо. Про нас писала критика «Дніпра» і «Вітчизни». До речі, «Дніпро» слідкував за молодіжною пресою і придивлявся до наших авторів. Відповідно, давав їм потім сторінки журналу. Це були найбільші наші поціновувачі. Можливо, не пригадаю, були відгуки й в зарубіжній пресі. Україна після здобуття незалежності відкрила себе світу, і до нас дуже придивлялись. Був великий інтерес польської молоді, української громади в Канаді.

Про власне сприйняття. Себе відчував молодим: приємно було, бо я у свій час такої можливості не мав. Це один із найкращих періодів мого життя. Як повернувся з Відня, подумав: «Боже, яка атмосфера!». Це своєрідна чисто журналістська школа. Я філолог, а в ІЖ одразу влився в цю «групу крові», — журналістську. Для мене це досвід життєвий, великий, творчий. Завершуючи викладацьку кар'єру, я думав: відпустив Ноїв ковчег.

Калатур Анастасія

ВОЛОДИМИР
АРЕНОВ

Володимир Арєнев у дитинстві серйозно захоплювався розведенням екзотичних амфібій і комах, згодом вступив до Інституту журналістики, де після випуску ще довго працював асистентом кафедри історії журналістики. Та в усьому світі він відомий як автор книжок жанру наукової фантастики, фентезі, містики для дітей і підлітків, а також як фантастичний перекладач. У вільний час від писання й перекладання книжок, що отримують міжнародні премії, Володимир Арєнев упорядковує серії світової фантастики й жахів, курує проектами, читає лекції й допомагає розібратися в плутанині фантастичних світів за допомогою передмов і критичних статей у різноманітних виданнях.

Марія Блїндюк

Володимир Арєнев — відомий український фантаст, автор понад 20

РУБРИКА «АРТ-МЕДІА»

Особливістю цього номера є введення нової рубрики – «Арт-медіа», в якій представлений перший професійний доробок студентів однойменної магістерської програми. Надалі в цій рубриці зможуть друкуватися студенти «мистецьких» груп, а також усі, хто цікавиться культурою і мистецтвом. У підготовці ювілейного номеру брали участь кілька груп тематичної спеціалізації «Мистецька журналістика». Інформація про авторів актуальна на час формування випуску. На обкладинці – робота Вікторії Черняхівської, активної авторки «СВ» в часи студентства, письменниці, художниці, ілюстраторки. Крону книжкового дерева складають сторінки різних випусків «Святого Володимира».

РУБРИКА «АРТ-МЕДІА»

{АРТ-МЕДІА} • ВІКТОРІЯ КУДРЯШОВА

Вікторія КУДРЯШОВА

**ДО ЧОГО ПРИЗВОДЯТЬ КНИЖКОВІ ФЛЕШМОБИ
або ЯК ВІКТОР ДОМОНТОВИЧ, ЮРІЙ ВИННИЧУК
ТА СОФІЯ АНДРУХОВИЧ СТАЛИ СУСІДАМИ
НА КНИЖКОВІЙ ПОЛИЦІ**

Мабуть, ви чули не про один книжковий флешмоб, коли, наприклад, надсилаєш незнайомцям книги поштою, і сам отримуєш книжкові посилки. А ще нещодавно став популярним флешмоб #1день1книга: протягом 10 днів треба викладати у соцмережі фото книжкових обкладинок, коротко писати про прочитані книги та кожен день передавати естафету одному другові.

Під час цього флешмобу я зрозуміла: якщо читати підряд подібну між собою літературу, або одного й того самого автора — світогляд наче «буксує» на одному місці. Тому пропоную вам три максимально різні книги від трьох максимально різних авторів: белетризовані біографії Віктора Домонтовича, міні-посібник про каву із рецептами Юрія Винничука та роман-сповідь Софії Андрухович, чи то пак, її ліричної героїні.

1. Скажімо чесно: чи не усі літературно активні по-справжньому зацікавились постаттю Віктора Домонтовича (Петрова) лише тоді, коли Софія Андрухович присвятила письменникові цілий розділ у ро-

AD ASTRA!

згадати любовний трикутник між ним та Софією й Миколою Зеровими. Може, саме тому Вікторові Петрову було так цікаво, яким був у любовних стосунках Пантелеймон Куліш, що він так і не знайшов своє кохання; та чому так багато тогочасних письменників вибрали об'єктом обожнювання таку серйозну та похмуру Марію Вілінську (Марко Вовчок).

Щодо Пантелеймона Куліша, то його нестерпний характер проявляється навіть під час листування з жінками, яких він постійно намагається повчати. Белетризована біографія Шевченкового друга побудована так, що на один її розділ припадає один роман Куліша, здебільшого платонічний та епістолярний, а не з реальними пристрастями.

Винятком стає хіба що любовна історія з Марко Вовчком — тогочасним феноменом (бо як може росіянка так чисто писати українською?) та просто загадковою жінкою, яка спромоглась на щось більше, ніж просто гаптувати хусточки. Тож у «Мовчущому божестві» Домонтович-шукач істини намагається зрозуміти, що ж сформувало Марію Вілінську як таку неоднозначну особистість.

Віктор Петров спромігся зазирнути в душі відомих письменників, тому його біографії хочеться читати: вони неканонічні та радше скидаються на психологічні детективи, які ставлять питання, а не дають на них відповідь.

2. Юрія Винничука ми знаємо як доволі скандального та екстравагантного письменника, але забуваємо про те, що він — львів'янин та любить каву. Настільки любить, що його збірка «Таємниці львівської кави» уже перевидавалась кілька разів.

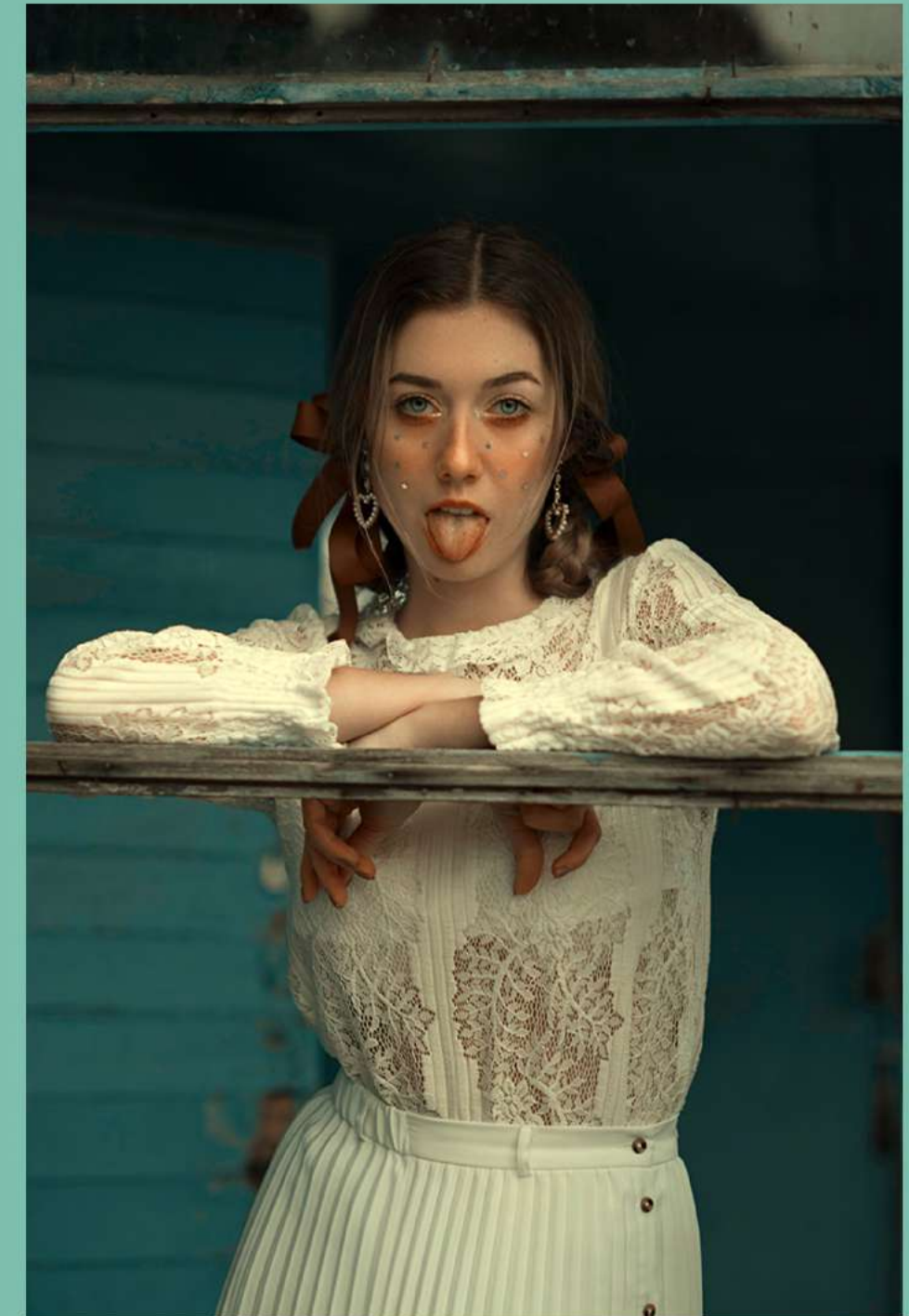
АЛІСА ШРАМКО: ОСНОВНІ КОЛЬОРИ СПЕКТРУ

2020 року був опублікований окремий спеціальний випуск №23-24, який підготувала редколегія альманаху разом зі студентами тематичної спеціалізації «мистецька журналістика» як додаток до випуску «AD ASTRA!». У ньому представлені фотороботи студентки Інституту журналістики спеціалізації «мистецька журналістика» Аліси Шрамко – фотографки з дивовижною здатністю й умінням бачити й відображати найтонші нюанси, шукати незвичні ракурси й несподівані акценти та натхненно перетворювати портретну фотографію у витвір мистецтва.

Улюблений типаж Аліси для зйомок – strange girls та вінтажні діви, а найбільше вона любить незвичайні риси обличчя у своїх моделей. Хоча й це для неї не головне: енергетика – ось що шукає Аліса. У поставі, у рухах, у виразі очей і в погляді в об'єктив, в усмішці. І для неї не існує поняття фотогенічності, бо кожна модель може запалити простір навколо себе таким вогнем, що кадрів вистачить надовго наперед.

ПОЛІФОНІЯ

СВЯТИЙ
ВОЛОДИМИР

№ 18-20, 2013-2015 рр.

Поліфонія

Новий етап розвитку журналу припав на 2015 рік, коли альманах почав створюватись безпосередньо зусиллями студентів тематичної спеціалізації «Мистецька журналістика». Прикладом є випуск № 18-20 від 2013-2015 рр. Трагедії подій Майдану і вторгнення Росії на територію України у 2014 році також вплинули на творчість студентів. Випуск має назву «Поліфонія», що з грецької перекладається як багатоголосся, у якому окремі мелодії, або групи мелодій мають самостійне значення й інтонаційно-ритмічний розвиток, зберігаючи рівноправність голосів.

ГОСТІ «ПОЛІФОНІЇ»

{НАШІ ГОСТІ}

Фото: Марія Боримська
(1-й курс, кіно- і
телемистецтво)

Робота Валерії Антонюк
(1-й курс, кіно- і телемистецтво)

Фото: Марія Боримська
(1-й курс, кіно- і
телемистецтво)

Назва була підібрана не випадково, адже в номері альманаху «Святий Володимир» поєдналися голоси студентів різних вишів, спеціальностей, поглядів і вподобань. Крім текстів студентів Інституту журналістики та інших факультетів та інститутів КНУ (рубрика «Поезія»), у рубриці «Наші гості» представлені творчі роботи студентів з Луцька, Запоріжжя, Полтави, Сум, Чернівців, Ужгорода, Дрогобича (Східноєвропейський національний університет, Полтавський національний педагогічний університет ім. В.Г. Короленка, Сумський державний університет, Класичний приватний університет (м.Запоріжжя), запорізька «Фан-зона українського слова» та Товариство «Просвіта», Ужгородський національний університет).

ПЕРЕКЛАДИ

Ще одним експериментом цього номера є публікації іноземними мовами, зокрема англійською. Студенти, використовуючи творчий підхід, вдалились до поєднання української та англійської мови у своїх поезіях та прозі.

Окремим розділом альманаху є «Переклади», у якому автори презентують переклади художніх творів із англійської, білоруської, литовської та інших мов.

Фото: Олександра Пойташ
(1-й курс, кіно- і телемистецтво)

{ПЕРЕКЛАДИ}

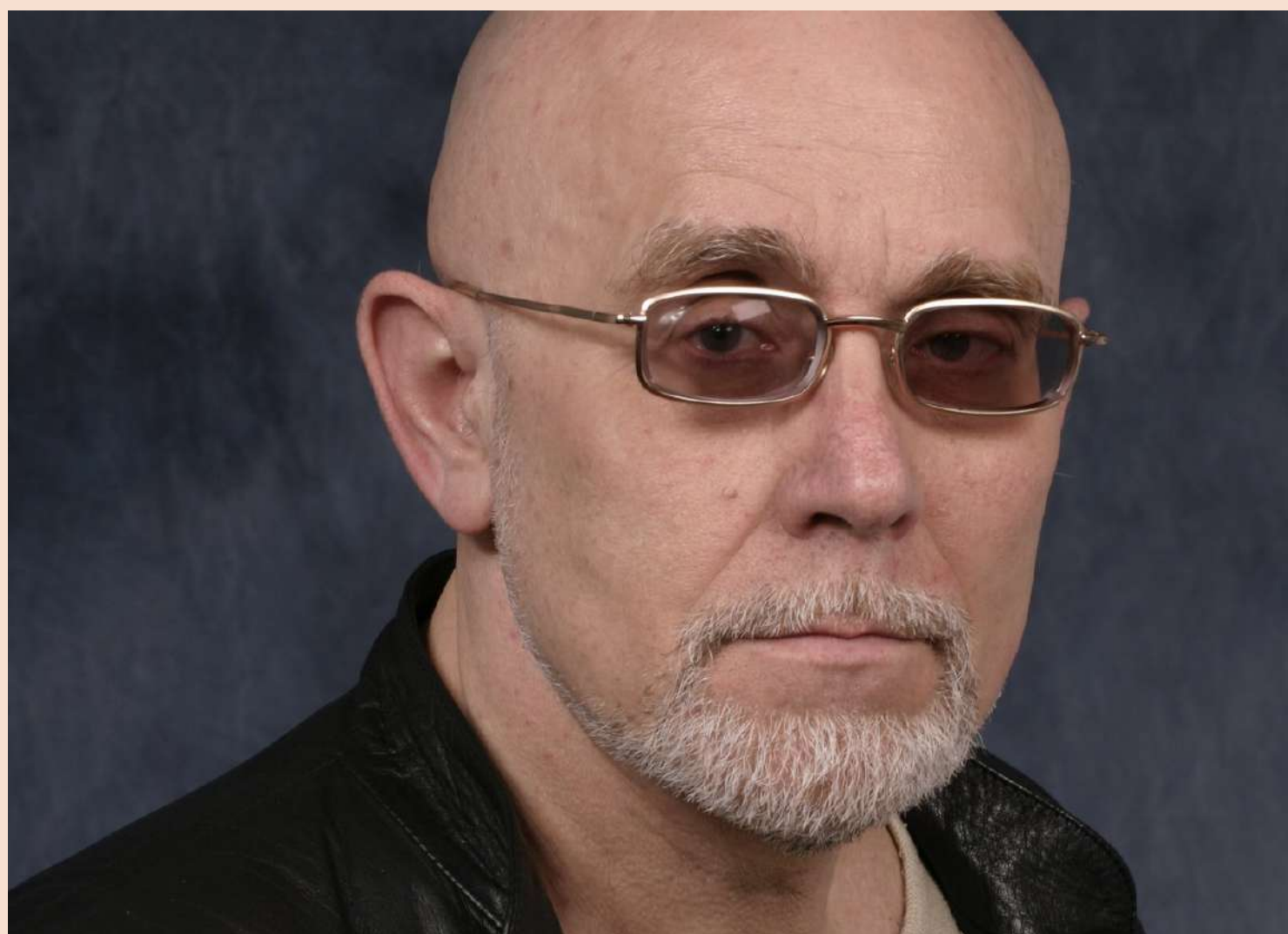
АВТОРИ

Окрім студентів, до написання і публікації власних творів також долучились викладачі, науковці у галузі журналістики і члени мистецьких об'єднань.

Ольга Ольхова (Сухомлин)

Кандидатка наук із соціальних комунікацій, членкиня Національної спілки письменників України

Василь Чубур (1949-2022)

Старший викладач кафедри журналістики та філології СумДУ, редактор університетської газети «Резонанс». Поет, критик, перекладач. Член Спілки письменників України з 1985 року

Юлія Козир

Викладачка кафедри журналістики та філології Сумського державного університету

АВТОРИ

Наталія Пищик

З 2014 року – членкиня Всеукраїнської творчої спілки «Літературний форум»

Вікторія Ковпак

Українська філологиня і журналістикознавиця, докторка наук із соціальних комунікацій

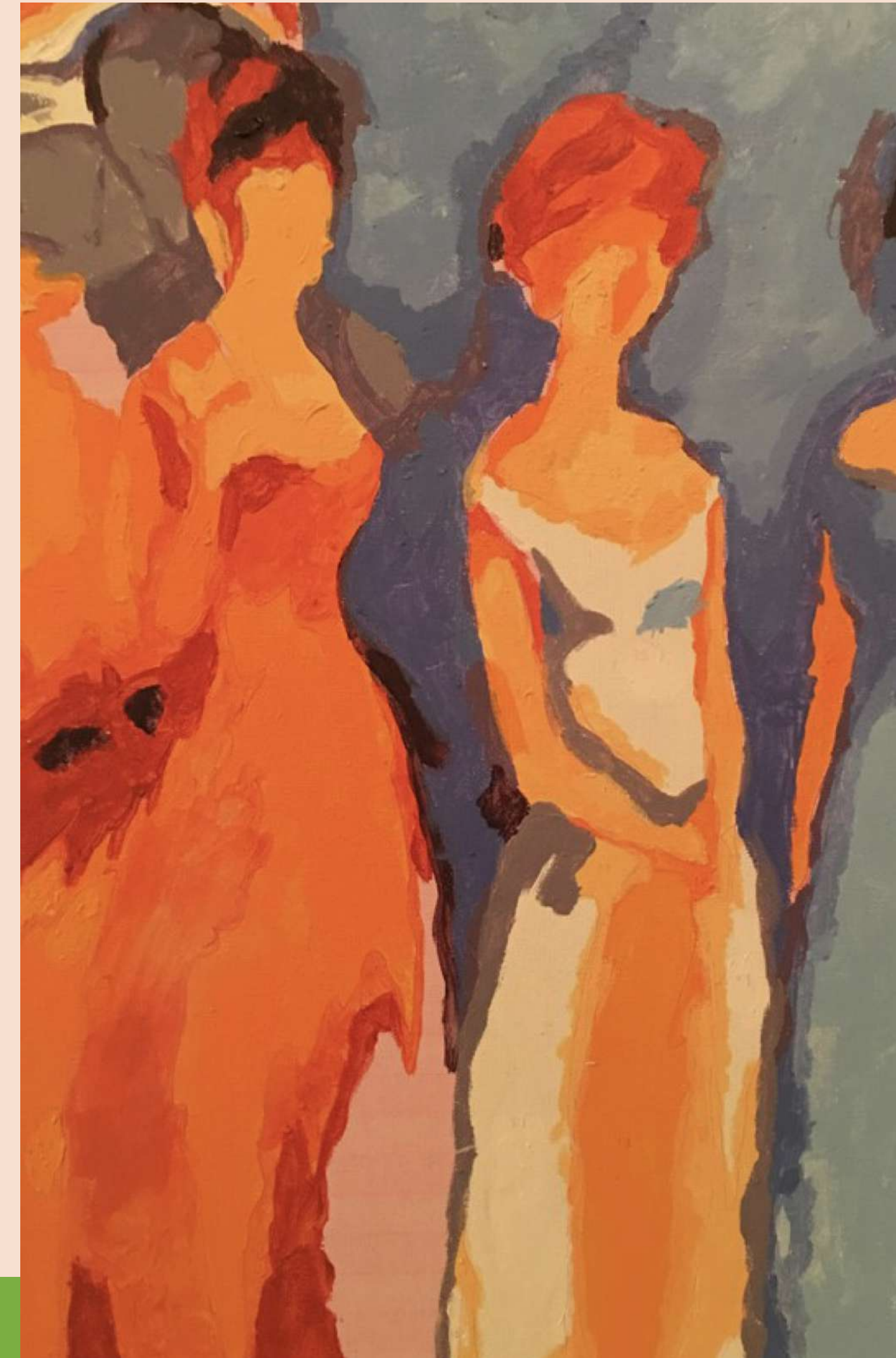
Вікторія Петрова

Проектна менеджерка, PR-менеджерка, пресекретарка Запорізького об'єднання ВУТ «Просвіта». Організаторка громадських і культурних акцій, всеукраїнських та міжнародних фестивалів

(Н^А)ГОЛОС(Ь)

Випуск (Н^А)ГОЛОС(Ь) («Святий Володимир», №21-22, 2016-2017 рр.) складається з чотирьох збірок (книг): **ПОЕЗІЯ, ПРОЗА, ІЛЮСТРАЦІЇ, ФОТОГРАФІЇ**. Вони присвячені знаковій події – 70-річчю університетської журналістської освіти в Україні (у 1947 р. на філологічних факультетах Київського і Харківського державних університетів відкрилися відділення журналістики, на основі яких через кілька років утвориться перший факультет).

«(Н^А)ГОЛОС(Ь)» складаються з робіт студентів Інституту журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка і творів колег із факультетів, інститутів, відділень і кафедр журналістики університетів Сум, Луцька, Запоріжжя та Маріуполя, а також студентів інших спеціальностей різних вищих навчальних закладів України.

(ПОЕЗІЯ)

**С В Я Т И Й
ВОЛОДИМИР**

№21–22, 2016–2017 рр.

(НА́)ГОЛОС(Ь)
ПОЕЗІЯ

Перша книга «(НА́)ГОЛОС(Ь) ПОЕЗІЯ» презентує поетичні пошуки і роздуми представників різних поколінь (студентів і викладачів). Автори поезій дають можливість почути ті акценти, ті (НА́)ГОЛОС(Ь), котрими вони позначають ті питання, які важливі і для них особисто, і для покоління, і для нас усіх. Вірші дають підтримку і висвітлюють переживання та надії щодо нашого майбутнього та країни. Як писав Іван Драч: «До кого ж тулитися нам, як не до Слова?»

Студенти вдалися до написання поезій у незвичайних жанрах: пародія, лімерики, пишуть верлібром і використовують присвяти, деякі поезії не мають назви і читач може додумати її сам, а деякі мають англійську назву. Альманах ілюстровано роботами студентів Інституту.

(ПОЕЗІЯ)

Дощ

цілий день ллє дощ
і темрява бароко
калюжами капкани дощ
і хвилі по калюжах
узбіччями каштани дощ
і небо перламутропавутина
цілий дєнь ллє дощ
парасольки мокро
калюжами каштани ти
узбіччями капкани дощ
і небо в павутині перламутру

2012 рік

Плацкарт

експрес який я чекаю крізь ніч на платформі
у коричневій холодній куртці з рюкзаком на плечах
дрібні банкноти у верхній правій кишені
квиток між сторінками паспорта і багаж
несподівано легший ніж туга за домом
перон моє рідне місто і двадцять два роки життя
з якими я й не прощався коли двері зачиняли провідники
чутно голос тієї жінки у мікрофон що не працює як слід
талія іншої жінки не проходить у двері
сірі обличчя людей і спортивні костюми
пилючні кросівки яким більше трьох років

тунель з людей їх червоні від неспання очі
і наші душі бідні наші душі
сповідає весна з побіленим корінням
сканує колії та мокрі вікна чомусь завжди мокрі

86

люди і їх вічна самотність
обкурений тамбур і тільки на цю ніч
моя тісна поличка

5 квітня 2015 рік

87

(ПРОЗА)

С В Я Т И Й ВОЛОДИМИР

№21–22, 2016–2017 рр.

(НА́)ГОЛОС(Ь)

ПРОЗА

Друга книга альманаху «Святий Володимир» «(НА́)ГОЛОС(Ь) ПРОЗА» представлена в широкому проблемно-тематичному і жанровому діапазоні. Тут автори піднімають питання пошуку себе та свого місця в суспільстві, проблеми самопізнання і самореалізації, драматичного життєвого досвіду, любові й ненависті, травм війни, відповідальності за своє та чуже життя.

Можливо, деякі твори видаються занадто декларативними чи дискусійними, але ж саме в юності людина як особистість ще формується, тому намагається структурувати і впорядкувати оточення, пізнаючи і освоюючи його, здобуваючи необхідний життєвий досвід, набиваючи перші синці і роблячи перші помилки, намагаючись відстоювати й обґрунтовувати свою позицію.

«Книга просякнута схвильованим словом, що прагне своїм співчуттям, добротою захистити весь цей прекрасний, але часом такий несправедливий світ».

(ПРОЗА)

Проза наших авторів дозволяє подивитись на реальність світу без його прикрас й одночасно дає надію на циклічне переродження особистості або життєвих процесів глобального характеру.

У багатьох творах присутня відверта сатира, поєднана з алегорією і метафорою – наприклад, у есе Марії Пасіки «СВІТОВИЙ McDonald's»

Окрім цього, у книзі присутні оповідання повчального характеру. Автори діляться життєвим досвідом, а свої думки вписують у прозові рядки. Можна вдатися до роздумів про суб'єктивізм тих чи інших висновків, але творчість і не претендує на правильність або загальне прийняття.

Я ПРОЧИТАЮ ТЕБЕ ЯК РАНКОВУ ГАЗЕТУ.

Кожен день гортаючи шпальти, але не заглиблюючись у деталі. Зміст викладений уже у заголовку. То навіщо напружувати мізки? Ти намагаєшся здивувати мене картинкою та невичерпністю інформації.

Я ПРОЧИТАЮ ТЕБЕ ЯК ТИЖНЕВУ ГАЗЕТУ.

Сподіваюся на сенсацію. Але далі ліду не йду. Усе очевидно. Ти – очевидна провокація.

Я НЕ ЧИТАЮ ТЕБЕ ЯК ВЕЧІРНЮ ГАЗЕТУ.

Стомившись від шуму і ротацій, я занурююсь у книгу. З нею гріюся під ковдрою, ніби у міграції. Вона потребує реакції неординарністю мислення – і я виписую акредитацію. Ти ж лише газета. Однак, ти постійно непередбачуваний — і у цьому є грація.

Я ПРОЧИТАЮ ТЕБЕ ЯК РАНКОВУ ГАЗЕТУ.

І ти для мене не новація. Цього достатньо, аби зрозуміти моє ставлення: папір без належної обгортки і суттєвого наповнення. Кла-

Зробила селфі свого життя. Здригнулася. Рука моя здригнулася, і я подумала: і то правда. Ніякої чіткості, лише розмиті наміри. Треба налаштувати фокус і повторити. Хоча фокус увесь у тому, що усе все одно спотворюється. Реальність згасає у просторових підпалах. І я втрачаю об'єктивність. Мої роздуми евакуюють за безпідставне паркування. Не варто згадувати тодішнє, коли попереду вирує життя. А я хочу!

Тепер заходжу у супермаркет вражень. Купую радість і підіймаюся ескалатором своїх «хочу». На другому поверсі – один великий відділ техніки, касирів немає. Бери, що заманеться, називається. І я дещо примітила: велику плазму інноваційних поглядів і мікрофон для глухих. Так, ще півгодини тому я блукала минулим, а тепер зазіхаю ступити на подіум відкриттів і говорити про них так, аби чув кожен. Не претендую на порозуміння. Це кульно, коли ти наново відкриваєш себе і розумієш, що можеш бути корисним.

Кладу товари у візок і йду на касу. Виявляється, не вистачає коштів навіть на мікрофон. Очевидно. Знання – це наш безцінний внесок у майбутнє. Мені не вистачило

(ІЛЮСТРАЦІЇ)

**С В Я Т И Й
ВОЛОДИМИР**

№21–22, 2016–2017 рр.

(НÁ)ГОЛОС(Й)
ІЛЮСТРАЦІЇ

До книги «(НÁ)ГОЛОС(Й) ІЛЮСТРАЦІЇ» увійшли роботи студентів Інституту журналістики, подані для ілюстрування журналу. Частина з них уже була представлена у попередніх номерах альманаху, інші – опубліковані вперше саме в цій книзі. Підсумовуючи пройдений шлях, редакційна рада вирішила презентувати окремими додатками ілюстративні і фотоматеріали, які надійшли за попередні декілька років.

У книзі представлені роботи студенток-випускниць: Катерини Крячок (спеціальність «Видавнича справа та редагування»), Лілії Левицької, Варвари Євенко, Анни Сергєєвої (спеціальність «Журналістика», групи «Мистецька журналістика» різних років), Еліни Багмет (спеціальність «журналістика», група «Міжнародна журналістика»), випускниці кафедри кіно-і телемистецтва Валерії Антонюк.

(ІЛЮСТРАЦІЇ)

Малюнок: Варвара Євенко, з ЖСК, мистецька журналістика

36

Малюнок: Варвара Євенко, з ЖСК, мистецька журналістика

37

Малюнок: Анна Сергеева, з ЖСК, мистецька журналістика

48

Малюнок: Анна Сергеева, з ЖСК, мистецька журналістика

49

(ФОТОГРАФІЇ)

**С В Я Т И Й
ВОЛОДИМИР**

№21–22, 2016–2017 рр.

(НА)ГОЛОС(И)
ФОТОГРАФІЇ

Окремим доробком є книга «(НА)ГОЛОС(И) ФОТОГРАФІЇ», куди увійшли фотороботи студентів Інституту журналістики, подані для ілюстрування журналу. Тут представлені фотороботи студентів кафедри кіно- і телемистецтва Інституту журналістики.

На сторінках альманаху можна побачити атмосферну «чорнобильську» серію Євгена Сороки; пейзажні, портретні, інтер'єрні, предметні фото Ігоря Боутенка, Вадима Колесниченка, Марії Саулко, Ольги Пензєвої, Валерії Березної та Олександри Коляденко, Марії Лохматової (ЖСК), а також фотороботи колег з інших навчальних закладів України

(ФОТОГРАФІЇ)

ЄВГЕНІЙ СОРОКА

«Впевнений, що люди мають залишити після себе, щось красиве, що дасть чіткий відбиток у пам'яті наступним поколінням. Вважаю себе філософом, постійно щось думаю, вигадую, не можу зупинитися. За коротеньке життя у 19 років, що пролетіло повз мене як вагон метро, мені довелося немало чого побачити. Я став кінооператором тому що хочу естетично красиво та некрасиво зображати речі, які на це заслуговують. Втілювати думки у те, що бачу у моєму кадровому вікні. Душа — дуже цінна річ, я хочу вкладати частинку душі у щось варте, позитивне. Я точно знаю, що для гри у нашу довгу пісню (або коротке життя), ролі призначені нам заздалегідь, ще до народження».

Фото: Євгеній Сорока, 2 КТМ

Фото: Марія Лохматова, 2 ж, мистецька журналістика ІЖ

Фото: Марія Лохматова, 2 ж, мистецька журналістика ІЖ

(ФОТОГРАФІЇ)

Серія фото «Коли настане день... закінчиться війна» Анни Баранової –студентки-випускниці Інституту журналістики і масової комунікації Класичного приватного університету, фотороботи якої увійшли до 20 кращих в рамках фотоконкурсу на тему співпраці України та Європейського Союзу, представлені на виставці на Михайлівській площі 21 травня 2016 у рамках інформаційного проєкту «ЄС: вибір української молоді».

АННА БАРАНОВА

«Анна — студентка Інституту журналістики і масової комунікації Класичного приватного університету. Її фотороботи увійшли до 20 кращих в рамках фотоконкурсу на тему співпраці України та Європейського Союзу, представлені на виставці на Михайлівській площі 21 травня 2016 у рамках інформаційного проєкту «ЄС: вибір української молоді».

Фото: Анна Баранова, Інститут журналістики КПУ

Фото: Анна Баранова, Інститут журналістики КПУ

Фото: Анна Баранова, Інститут журналістики КПУ

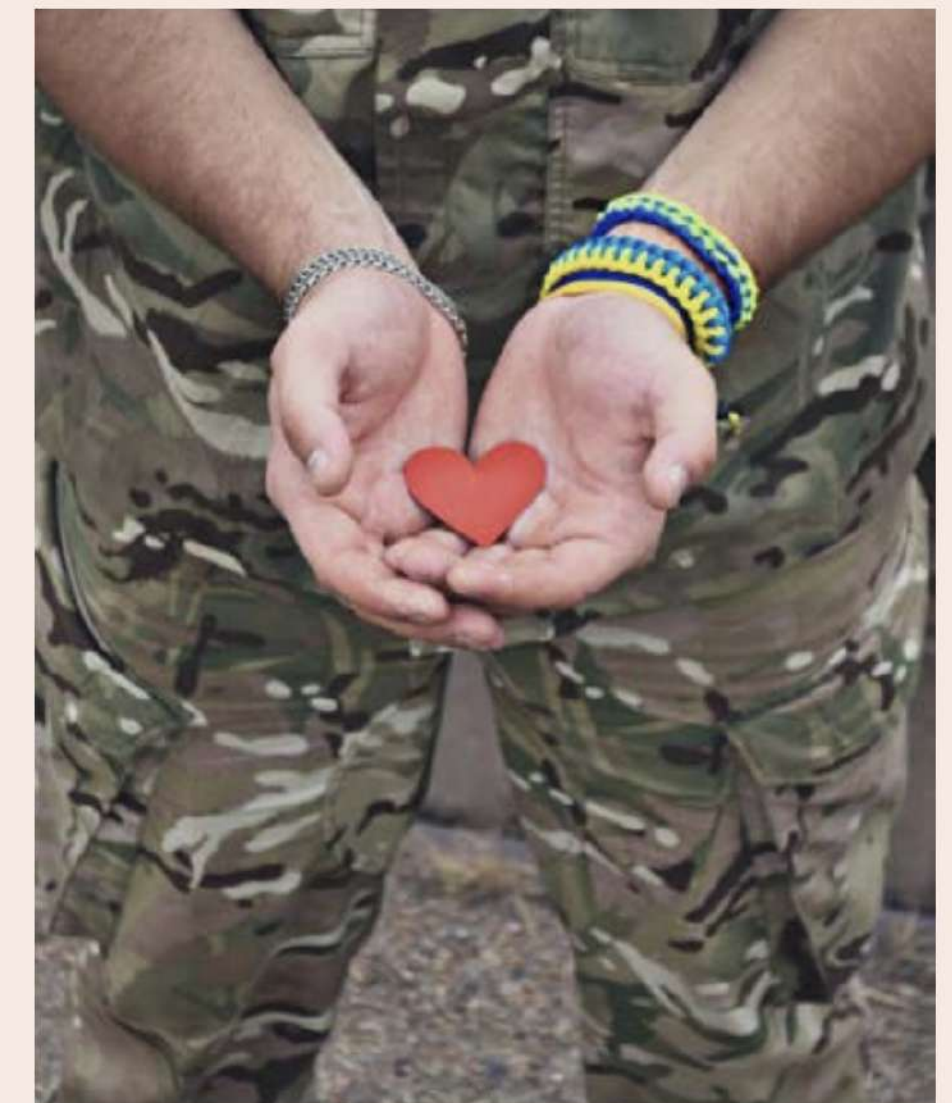

Фото: Анна Баранова, Інститут журналістики КПУ

Як переживають війну студенти ННІЖ, і що змінилося у творчому житті редакції, «мистецької журналістики» і «Арт-медіа», читайте в наступному номері.

СКОРО БУДЕ. І ДАЛІ БУДЕ

